

19.10. 2008 Vastuuviikon messu. Antakaa toisillenne anteeksi.

Järvenpään kirkko. Katri Kuusikallio.

Viime aikoina olen kulkenut tässä ajassa ihmetellen. Mikä on tämä ristiriitojen aikakausi? Ajatukset kulkevat eteenpäin kuin luistelutyylin hiihdossa: toisaalta, mutta toisaalta, toisaalta, toisaalta.

Maailmantalouden näkymät ovat epävakaa, ja jos yhdenkin kodin talous romahtaisi, se aiheuttaisi pitkäaikaista kärsimystä perheelle, toisaalta yleinen elintaso ja aineellinen hyvinvointi on maassamme jatkuvasti kasvanut. Työelämän epävarmuus on monille jokapäiväistä arkea, toisaalta, kuka tavallinen ihminen sille voi mitään ja voivathan muutokset tuoda toisille eteen uusiakin mahdollisuuksia.

Kehityksen pitää mennä eteenpäin, mutta jos meillä tyydyttäisiin vaatimattomampiin isoihin hankintoihin, esimerkiksi teihin ja julkisiin rakennuksiin, ja ylijääneet eurot annettaisiin niille, jotka todella apua tarvitsevat, voisi moni ihminen pelastua nälkäkuolemalta. Valtaosan nuorista ja hyvin toimeentulevista aikuisista sanotaan voivan hyvin, ja niin varmasti onkin, mutta sitten äkillisesti tapahtuu jotain aivan kauheaa. Nuorilla on myös paljon paineita ja monen ulkokuoren alla voi asua epävarma ja riittämättömyyttä tunteva sisin. Avioeroja tapahtuu paljon, se on inhimillistä, ja silti kyselyjen mukaan suomalaisten perusarvoista tärkeimpiä ovat pitkäaikaiset ihmissuhteet, perhe ja ystävät. Melkein mistä tahansa aiheesta saadaan aikaan näyttävä kilpailu riemun tuuletukseksi ja pettymyksen kyynelineen. Miksi?

Miten tässä ajassa voi olla rehellisen totuudellinen, mutta ei turhan ankara tiukkapipo eikä turhan hövelikään? Toisinaan vastaan tulee vielä käsityksiä, että kirkko puhuu ankarasta ja ahdasmielisestä Jumalasta, kun toisaalta sanotaan, että kirkossa on nykyään kaikki sallittua ja edut saa, vaikka ei kuuluisi kirkkoon. Ajattelen, että kristinuskon kolmiyhteinen Jumala on aina ohjaamassa ihmistä lopulta hyvään ja aitoon elämään. Virren sanat kertovat: Onneni on olla Herraa lähellä. Herra, kädelläsi saan asua, itkeä, iloita, ja lopulta kuolla, painaa uneen päin. Jokainen ihminen on arvokas Jumalan luomana. Jokainen on persoona, mutta myös vajavainen ja heikko. Jokainen on Jumalan silmissä hyväksytty omana itsenään ilman rinnuksissa roikkuvaa mahdollisimman pitkää ansiolistaa, jota Jumala arvioisi ja antaisi siitä pisteitä ja kommentteja. Elämän yksityisyrittäjäkin saa kuulla Jumalalta yhä uudelleen, minä rakastan, minä annan anteeksi, minä toivon sinulle hyvää. Jumala ohjaa rauhaan, joka poistaa tarpeen itse hallita kaikkea ja analysoida järkevästi puhki joka asian. Hän ohjaa lähimmäisen luo

jakamaan elämää, niin että toisen hyvästä tulee niin tärkeää, että ei enää jaksaa ja ehdi ajatella vain itseään.

Kirkko maan päällä on niin kuin Kristuksen ruumis, joka on yksi kokonaisuus, mutta jossa on monta jäsentä. Juuri ne ruumiinjäsenet, jotka mielestämme ovat muita heikompia, ovat välttämättömiä. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet, ja jos yksi jäsen saa osakseen kunniaa, iloitsevat kaikki muutkin sen kanssa.

Tämän alkavan vastuuviikon aihe, ihmiskauppa, muistuttaa meitä, että meidän tulee kantaa vastuuta laajemminkin kuin itsestä ja niistä, joiden auttamisesta hyödyimme näkyvästi itsekkin. Toimiminen ihmiskauppaa vastaan on uhrien suojelun lisäksi ennaltaehkäisevää työtä, kun tietoisuus ilmiöstä kasvaa ja kun pyrimme kaikki elinympäristössämme saamaan kaikille ihmisille ihmisarvoisen kohtelun. Sanonta kuuluu: "Salaisuus on nykyhetkessä. Jos tarkkaillet nykyisyyttä, voit tehdä sen paremmaksi, ja jos teet sen paremmaksi, kaikki myöhempikin on paremmin".

Tämän päivän evankeliumi julistaa lakia ja evankeliumia, rajoja ja rakkautta. Laki ohjaa hyvään yhteiselämään sääntöjen ja ohjeiden avulla. Jos joku tekee väärin, häntä tulee puhutella kahden kesken, todistajan läsnä ollessa, isomman porukan kanssa ja lopulta aika raa'astikin pitää pakanana ja publikaanina. Ohjeita sovelletaan sen mukaan, että kussakin ajassa ne ovat kuin hyvän elämän tien liikennemerkkejä, joiden sisällä on turvallista elää. Ne kertovat myös, milloin raja on ylitetty ja on toiminut väärin toista ihmistä, itseä, Jumalaa ja luomakuntaa kohtaan. Silti ihmisen pitää saada anteeksi, vaikka hän ei sitä ansaitsisikaan.

Synnin tuomitseminen ja ihmisen rakastaminen on vaikea tehtävä. Armo ei tarkoita, että vääritys lakkaisi olemasta vääritys. Armo tarkoittaa kuitenkin loputonta anteeksiantamusta. "Kaikista ei tarvii pitää, riittää kun vain rakastaa", lauloi Jouko Mäki-Lohiluoma. Koska Jumala antaa aina anteeksi, lähimmäisellekin tulee antaa anteeksi aina yhä uudelleen, ei 7 kertaa, tai 77 kertaa, vaan ihan 70 kertaa 7 kertaa eli 490 kertaa. Vuositasolla se on 1-2 kertaa päivässä, ei ihan mahdoton tehtävä, mutta entäpä päivätasolla, 490 kertaa päivässä, kun kyseessä on lähimmäinen, jolle on vaikea antaa anteeksi?

Anteeksiantamus ei ole suoritus, se on yksi Jumalan suurista lahjoista, joita hän jakaa hyvyydessään. Anteeksiantamus tuo oikeanlaisen vapauden ja ilon yhteisölliseen elämään. Jumala sanoo: "Minä olen se,

mikä olen". Hän antaa meillekin luvan ensisijaisesti olla ja lähteä pakottomasti levosta ja rauhasta käsin toimimaan. Jeesuskin välillä lepäsi ja vetäytyi, välillä toimi ja taisteli. Kristillisessä perinteessä on kautta aikojen opetettu toistamaan rukouslauseita, jos ne auttavat riisumaan haitalliset ajatukset pois, levähtämään, luottamaan. Tämän sunnuntain rukouslause on yksinkertaisesti Herra, kuule nyt rukoukseni. Herra, kuule nyt rukoukseni, ja sen aiheisen laulun Erkki Rajamäen johtama Canzonetta Nova-kuoro laulaa seuraavaksi.